

Sygn. akt **XXIV C 1291/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2017 r.

Referendarz sądowy w Sądzie Okręgowym w Warszawie w XXIV Wydziale Cywilnym,

w osobie: L. M.

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa **G. P.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Aresztowi Śledczemu Warszawa – Służewiec w Warszawie**

o **zadośćuczynienie**

w przedmiocie wniosku biegłego o przyznanie wynagrodzenia

p o s t a n a w i a:

1) przyznać biegłemu dr med. A. T. (Niepubliczny (...) ZOZ (...) Biuro (...) w K.) obejmujące podatek VAT w stawce 23 % kwoty: 1.088,55 zł (słownie: jeden tysiąc osiemdziesiąt osiem złotych 55/100) tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii pisemnej w sprawie oraz kwotę 418,20 zł (słownie: czterysta osiemnaście złotych 20/100) tytułem zwrotu wydatków i polecić Kasie Sądu Okręgowego w Warszawie wypłacenie ww. kwot w łącznej wysokości 1.506,75 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset sześć złotych 75/00) tymczasowo ze Skarbu Państwa;

2) w pozostałym zakresie wniosek biegłego o zwrot kosztów podróży oddalić.

referendarz sądowy

Lena Musialska

UZASADNIENIE

Biegły specjalista z zakresu neurochirurgii dr med. A. T. opracował pisemną opinię w sprawie, za co przedłożył do akt rachunek na kwotę 1.648,20 zł brutto, z czego 559,65 zł to poniesione przez biegłego wydatki {(500 km x 0,83 zł + 23% tytułem kosztów podróży) + (40 zł + 23% tytułem wydatków biurowych)}.

Z zawartej w rachunku specyfikacji czasu pracy wynika, że biegły na opracowanie opinii przeznaczył 22 godziny, z których za 15 godzin zażądał stawki w wysokości 45 zł, zaś za 7 godzin pracy stawki w wysokości 30 zł. Wyliczone w ten sposób wynagrodzenie netto (885 zł) biegły podwyższył o stawkę podatku VAT 23 %.

Referendarz sądowy ustalił i zważył, co następuje.

W myśl art. 288 k.p.c. i art. 89 ust. 1 u.k.s.c. biegłemu przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii.

Zgodnie z § 7 ust. 1. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24.04.2013 r. w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu cywilnym (Dz.U.2013.518), określanego w dalszej części rozporządzeniem, wynagrodzenie

za wykonaną pracę biegłych z dziedziny medycyny można przyznać albo według stawki godzinowej, albo taryfy zryczałtowanej, wskazanej załączniku nr 1 do rozporządzenia.

Zgodnie z § 3 ust. 3. rozporządzenia w przypadku biegłych posiadających stopień naukowy doktora lub stopień doktora w zakresie sztuki stawka wynosi 2,55% kwoty bazowej (1.789,42 zł) tj. 45,63 zł.

Uwzględniając powyższe regulacje należało stwierdzić, że przyjęte przez biegłego stawki za godzinę pracy odpowiadają przepisom prawa.

Odnosząc się do podanej przez biegłego liczby godzin (22 h), które przeznaczył na opracowanie opinii referendarz sądowy zwrócił uwagę, że ilość czasu, którą trzeba zużyć na określoną czynność, jest zależna od wielu czynników, zwłaszcza od indywidualnych cech wykonawcy i indywidualnych cech czynności, co powoduje, że podany w rachunku czas zużyty na wykonanie czynności może być z natury rzeczy skontrolowany tylko w przybliżeniu (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22.07.2013 r., sygn. akt I ACz 1176/13). Dlatego dla oceny podawanych przez biegłych wymiarów czasu, punktem odniesienia jest każdorazowo przeliczanie wskazanych godzin na dni robocze.

Przy założeniu, że jeden dzień roboczy stanowi 8 godzin, 22 godziny stanowią blisko 3 dni robocze.

Zdaniem referendarza sądowego podany w rachunku wymiar czasu nie jest wygórowany i odpowiada ilości czynności, które biegły był zobowiązany podjąć w celu opracowania opinii, w tym zapoznanie się z materiałą spraw oraz badanie powoda, dlatego wniosek w tym zakresie podlegał uwzględnieniu.

O zwrocie wydatków biurowych postanowiono w oparciu o § 8 rozporządzenia, uznając wydatki te za usprawiedliwione w całości, zaś o podwyższeniu wynagrodzenia netto o podatek VAT orzeczono w oparciu o art. 89 ust. 4. u.k.s.c.

Wniosek biegłego podlegał korekcie jedynie w zakresie żądania zwrotu kosztów podróży.

Zgodnie z art. 85 u.k.s.c. w zw. z art. 90 u.k.s.c. biegłemu przysługuje zwrot kosztów podróży – z miejsca jego zamieszkania do miejsca wykonywania czynności sądowej na wezwanie sądu – w wysokości rzeczywiście poniesionych, racjonalnych i celowych kosztów przejazdu własnym samochodem lub innym odpowiednim środkiem transportu. Górną granicę tej należności stanowi wysokość kosztów przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

W myśl § 3 ust. 4 rozporządzenia Ministra Pracy i polityki społecznej z dnia 29.01.2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. 2013, poz. 167), w przypadku przejazdu własnym samochodem świadkowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu w wysokości stanowiącej iloczyn przejechanych kilometrów przez stawkę za jeden kilometr przebiegu, ustaloną przez pracodawcę, która nie może być wyższa niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 34 a ust. 2 ustawy z dnia 06.09.2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. 2012 r. poz. 1265 oraz 2013 r. poz. 21).

W § 2 pkt 1. lit b. wydanego na podstawie ww. delegacji rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25.03.2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów, niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. 2002, Nr 27, poz. 271 ze zm.) przewidziano, że stawka za 1 km przebiegu dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ nie może być wyższa niż 0,8358 zł.

W Sądzie Okręgowym w Warszawie stawka za używanie pojazdów prywatnych do celów służbowych o ww. pojemności skokowej silnika została określona na 0,60 zł za 1 km przebiegu (zarządzenie Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 04.08.2014 r., Nr 149/14).

Uwzględniając treść powyższych przepisów referendarz sądowy mógł uwzględnić wniosek biegłego w zakresie żądania dot. zwrotu kosztów podróży jedynie do kwoty 369 zł brutto (500 km x 0,60 zł + 23 %), zaś w pozostałym zakresie wniosek ten oddalić.

Z tych względów referendarz sądowy, działając w oparciu o art. 47¹ k.p.c. w zw. z art. 93 ust. 1. u.k.s.c. orzekł, jak w sentencji postanowienia.

referendarz sądowy

L. M.

Zarządzenie: (...)(...).

referendarz sądowy

L. M.